

Clypevs Theologiæ Thomisticæ

Continens Tractatus de Beatitudine, de Actibus humanis, eorumque Moralitate; de Virtutibus ac Donis, de Vitiis ac Peccatis, & de Legibus, nec-non Dissertationem Theologicam de Probabilitate

Gonet, Jean-Baptiste

Parisiis, 1669

Art. I. Vtrum virtutes consistant in medio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77355](#)

ter se connexæ: tertia, quod sunt inæquales: quarta, quod durant post hanc viam. De his quatuor proprietatibus, breviter in hac disputatione differendum est.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vrum virtutes consistant in medio?

NO T A N D V M primò, seu potius recolendum ex dictis supra disp. 3. tria esse genera virtutum: aliae enim sunt morales, aliae intellectuales, aliae theologicae: unde ad plenam resolutionem difficultatis propositæ discutendum est, an omnes illæ virtutes consistant in medio?

2. Notandum secundò, duplex medium à Theologis solere distingui in virtutibus, unum rei, & alterum rationis. Medium rationis appellatur illud, quod non est ex natura rei fixum, determinatum, & unum pro omnibus hominibus, & pro omni tempore, loco, aliisque circumstantiis, sed variatur pro loco, tempore, & persona; diciturque medium rationis, non quia non sit ipsarum rerum, sed quia pensatis omnibus debet prudentis arbitrio definiri. Medium vero rei dicitur illud quod ita est ex natura rei determinatum & fixum, ut sit semper unum & indivisibile, nec varietur pro loco, tempore, aut persona.

Dico primò, virtutes omnes morales consistere in medio. Ita communiter Philosophi, Theologi, & SS. Patres, qui passim docent virtutem in medio seu mediocritate consistere. Unde Plato, ut est apud Apuleium libro de Philosophia, virtutes, & summitates vocabat, & medietates: summitates quidem, quod vitiorum ordini è regione opposite, longè emineant: medietates autem, quod in meditullo quodam vitiorum sint sita. Theagenes vero Pithagoræus libro de virtutibus, præter cetera in hanc rem insignia, diserte tradit virtutem nihil aliud esse, quam habitum ejus quod decorum est: decorum autem esse ait, quod neque excedit, neque deficit, sed est in medio situm. Ei concinit Isidorus Pelushota lib. 3. epist. 131. ubi hæc scribit: *Vi corpore & pulchritudinis norma, membrorum apta proportione est; ita etiam extrema spiritualis pulchritudinis linea in virtutum mediocritate consistit.* Nam si extremitates, ut quidam sapientes viri pronunciariunt, in virtutum degenerant (cupiens enim quispiam probus rei familiaris dispensator esse, in tenacitatem & avaritiam labitur; cupiens liberalis esse, in prodigalitatem cadit; unde etiam virtutes medioritates esse definiverunt; inter superstitionem enim & impietatem medium locum obiinet pietas) haud abs re Sapiens quoque monuit, *Noli esse justus multum.*

A stipulatur etiam S. Bernardus lib. 5. de confid. cap. 8. ubi laudato illo Philosophi effato, *Ne quid nimis, subdit, hoc meditullitum, omnium quadammodo intimam vim, & vitam esse ac medullam virtutum. Quid enim (inquit) tam justitia, quam modus? Alioquin si quid extra modum reliquit, non planè cuique tribuit quod suum est, quod tamen suum ipsius est facere. Quid tam rursum temperantia, qua non aliunde perfectò temperantia est, nisi quod nihil immoderatum admittit? Sed puto fateberem etiam non minus esse fortitudinis, cum vel maxime ipsa sit,*

A qua ab irruentibus vitiis, & quasi hinc inde sif- focare conantibus, purum illud potenter eruit, & vindicat in quoddam stabile fundamentum boni, sedemque virtutis.

Eadem spectat elegans virtutis comparatio cum circulo, quam instituit S. Augustinus lib. de quantitate animæ cap. 16. quod nimurum sicut torus circulus æqualiter se debet habere ad medium, sive ad centrum; ita & virtus ad suum medium, adeò ut nulla ex parte aliquid minus eveniat. Eadem comparatione utitur Aristoteles 2. Ethic. cap. 9. ubi ait quod sicut circuli medium deprehendere, non cujuslibet, sed scientis foliummodo est; sic quoque & irasci, & dare pecuniam, & sumptus facere, cujuslibet est, & facile. At cui, & quantum, & quando, & cujus causâ, & quomodo oporteat eadem hæc facere, non cujuslibet, neque facile est.

Demum Cyprianus carmine ad Senatorem apostatam, ad eandem veritatem declarandam nonnulla adducit exempla, quibus excessum, & quidquid à medio exorbitat, nocivum & vitandum; subindeque moderamen, amabile, ac per utilitatem ostendit.

*Omne quod est nimium, contra cedit: unum ope- rantur
Et calor & frigus; sic hoc, sic illud adurit;
Sic tenebre visum, sic sol contrarius auferit.
Et pariter ledunt gelidum fervensque lavacrum.
Eficaciter corpus, corpus corruptitur esca.
Vimque suam minuit, si quid protenditur ultra.
Me Dea sic docuit, MODERAMEN AMABILE
dixit.*

Ratio etiam suffragatur: Nam ut discurreit D. Thomas hic qu. 64. art. 1. Virtus moralis constituitur per conformitatem ad regulam rationis: Sed virtus quæ per conformitatem ad regulam rationis constituitur, consistit in medio: Ergo & virtus moralis. Major pater, Minor probatur. Regula rationis quandam constituit mensuram in objecto, à qua mensura recessunt duo extrema, unum per excessum, seu per abundantiam & exorbitiam, aliud per defectum, vel ut loquitur Aristoteles, per nimium & parum: Ergo virtus, quæ per conformitatem ad regulam rationis constituitur, consistit in medio; quia versatur circa objectum medium inter duo extrema, excessum scilicet & defectum. Quod ut magis explicitur,

Observandum est cum Cajetano, virtuti posse dupliciter medium assignari: Primò ex parte ipsius virtutis, ut cùm mediat inter duo virtutia, extremitate opposita, alterum per excessum, alterum per defectum; sicut temperantia inter luxuriam & insensibilitatem, humilitas inter pusillanimitatem & superbiam, fortitudo inter audaciam & timiditatem; & hoc appellat Cajetanus consistere in medio essentialiter. Secundò ex parte actus & objecti, quia inclinat ad actum commensuratum & ad aquatum regulæ rationis: nam quia inter excessum & defectum ab aliqua mensura medium est æqualitas, omnis actus commensuratus regula rationis dicitur in medio ipsius rationis consistere; & hoc vocat idem Author consistere in medio casualiter, quia nihil aliud est, quam virtutem causare actum, in medio rationis constitutum. Cùm ergo dicimus, omnes virtutes morales in medio consistere, non intelligitur de primo medio, sed de secundo: quia licet omnium virtutum actus debeant à ratione regulari, eique perfectè commensurari; sunt tamen

aliquæ virtutes, quæ non mediant inter duo vi-
tia extreæ opposita, unum per excessum, alte-
rum per defectum, ut de iustitia stricta & rigo-
rata docet D. Thomas in quæstione de virtuti-
bus art. 13. ad 12.

Dico secundò, omnes virtutes morales, que
sunt circa passiones, consistere in medio ratio-
nis; iustitiam verò, cum suis partibus, in medio
rei. Ita D. Thomas hic art. 2.

6. Prima pars conclusionis probatur: Medium
rationis est illud quod à ratione taxatur: Atqui
in materia passionum medium non est taxatum
ex natura rei, sed taxatur per rationem, juxta
uniuersusque dispositionem, & attentis omni-
bus circumstantiis loci, temporis &c. ut pater in
temperantia; nam medium temperantia non est
certa quantitas cibi omnibus accommodata ut
 sint temperantes; sed variatur in diversis, juxta
diversam complexionem, in modo & in eodem, pro
diversis temporibus & circumstantiis: Ergo vir-
tutes morales, quæ sunt circa passiones, ut for-
titudo & temperantia, consistunt in medio ra-
tionis.

7. Secunda etiam pars suadetur: Iustitia habet fa-
cere aequalitatem rei ad rem: Sed talis aequalitas
est medium rei, utpote cùm sit ex natura rei rei
taxata, & per comparationem rei ad rem, non au-
tem ad subiectum operans: Ergo iustitia in me-
dio rei consistit.

8. Adverte autem hanc aequalitatem esse dupli-
cem: unam scilicet quantitatem ad quantitatem;
& hanc facit iustitia commutativa, quâ redundat
v. g. centum pro centum: aliam quâ est
proportionis ad proportionem; & hæc servatur
a iustitia distributiva, quæ non dat omnibus a-
equaliter, sed unicuique juxta suam conditionem
vel meritum; ita ut tantum proportionaliter re-
cipiat miles, quantum tribanus ut tribunus; vel
si habent meritum ut olo, dentur centum partes
honorum reipublicæ, habenti meritum ut qua-
tuor, tribuantur quinquaginta.

9. Adverte etiam, quod licet iustitia ex sua spe-
ciali ratione respiciat medium rei, quia non aliud
præcisè attendit, quam aequalitatem, ex genera-
li tamen ratione virtutis moralis respicit etiam
medium rationis; cùm actus iustitiae, sicut &
aliarum virtutum moralium, debeat per pruden-
tiā & rectam rationem regulari: unde qui non
redderet debitum suo tempore, & loco, & cum
debita intentione, satisfaceret quidem præcepto,
sed non faceret actum iustitiae. In hoc ergo iusti-
tia à ceteris virtutibus moralibus differt, quod istæ
consistunt in medio rationis tantum, illa
verò in medio rationis & rei simili.

10. Dico tertio, virtutes intellectuales in suo ge-
nere consistere in medio. Est Aristotelis 2. Ethic.
cap. 6. & D. Thomas hic art. 3.

Probatur breviter: Virtus cuius objectum
mediat inter duo extrema, nempe inter excessum
& defectum, consistit in medio: Sed objectum
virtutum intellectualium mediatis inter duo ex-
rema &c. Ergo virtutes intellectuales consi-
stunt in medio. Major patet, Minor probatur.
Objectum virtutum intellectualium est verum,
quod est bonum intellectus: Sed verum mediatis
inter duo extrema, excessum scilicet & defectum;
veritas enim laeditur, sive affirmando plusquam
res habet, sive minus quam habet, seu negando
quod habet: Ergo objectum virtutum intel-
lectualium mediatis inter duo extrema, nimis
inter excessum & defectum.

Ad majorem hujus conclusionis intelligentiam, advertendum est, hoc inter virtutes intellectuales speculativas & practicas discrimen intercedere, quod illæ habent medium rei; quia verum, quod est illarum objectum, est independens à determinatione rationis, & per conformitatem intellectus ad ipsas res constituitur: istæ verò habent medium rationis; nam medicina v. g. non semper dicitur sumendam esse portionem in
hac determinata quantitate, sed secundum comp-
lexionem infirmi.

Advertendum etiam, inter virtutes intellectua-
les, prudentiam speciali modo consistere in me-
dio: habet enim medium non solum generali ra-
tionem quâ cetera, sed etiam speciali, quatenus
ejus objectum est objectum virtutum moralium,
quod in medio consistere diximus. Unde pruden-
tia idem cum virtutibus moralibus habet me-
dium; cum hoc tamen discrimine (ut observat
D. Thomas hic art. 3.) quod medium in virtutib-
us moralibus se habet per modum regulati &
mensurati, in prudentia verò per modum regu-
lantis & mensurantis; quippe cùm illa sit virtu-
tum moralium regula & mensura.

Dico quartò, virtutes Theologicas non con-
sistere in medio per se, sed solum per accidens.
Ita D. Thomas art. 4.

Probatur breviter: Contra virtutes, quæ per
se consistunt in medio, contingit peccare dupli-
citer, nimis per excessum, & per defectum,
ut patet in exemplis supra additis: Sed licet ali-
quis possit peccare per defectum contra vir-
tutes Theologicas, non tamen per excessum; ne-
que enim aliquis potest excedere in credendo
revelatio à Deo, vel in ejus dilectione: unde Ber-
nardus in libro de diligendo Deo, *Modus diligen-
di Deum est sine modo diligere*: & in serm. ad
Irrates de monte Dei, *In dilectione Dei non alia
discretio est, nisi ut scius ille, cùm dilexisset nos
in finem dilexit nos; sic si fieri potest, nos infinitè
diligamus eum; nam beatus vir qui in
matriis eius cupit nimis*: Ergo virtutes Theologi-
cas non consistunt in medio, per se, & ex parte
objecti.

Quod verò per accidens, & ex parte subje-
cti, medium requirant, ex eo patet, quod debemus
ferri in Deum credendo, sperando, &
amando, secundum mensuram nostræ condicio-
nis, & nostri ingenii vires; non verò nimis con-
natur, adeò ut corpus laeditur, aut nimis debili-
tur. Unde subdit Doctor mellifluus post
verba relata: *Sed cum nullum finem vel termi-
num habere debeat devotio amanis, tamen terminos
suos, & fines, & regulas habere debet
actio operantis*. Quibus verbis aperte declarat,
quod licet charitas non pendeat per se à dicta-
mine prudentiæ, per accidens tamen, & quan-
tum ad exercitium, ab illo dependet, inquan-
tum prudentia dicitur hic & nunc actum illius
esse exercendum, subindeque in exercitio hu-
jus virtutis, modum aliquem ac moderamen esse
servandum.

